

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיג תשבת מפי זרעו

ספר זוהר לחנוכה

מאמרי הזוהר לחנוכה

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 143

אב תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

ספר זֶהָר לַחֲנוּכָּה

מכיל: סדר לימוד הזוהר לחג החנוכה,
כתבי האריז"ל, ועוד,
הדלקה וחיובה, הברכות, ברכת שהחיינו.

ובוודאי הלומד מאמרים אלו בימי החנוכה, יכפיל
וישליש זכויותיו עשרת מונים, כמבואר בספר
ערכה של שעה וכוח הזוהר. ויתקיים בנו הבטחת
משה רבינו מהימנא בספרא דא יפקון מגלותא
ברחמי אמן

יצא לאור ערב חנוכה ה' תשע"ג
על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
סניף בת ים טל: 052-7651911

**מפעל
הזוהר
העזרי**

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מחפשים תורמים להדפיס
מאות אלפים עד 15 מיליון של
תיקוני זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון יהודים
בחינם.

התורמים משלמים ישר לדפוס!
ובתוך כמה ימים מקבלים
הסחורה בע"ה.

האם יש מחשב שיוכל לחשבן
את הזכות הגדולה שיכולים
לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 052-7651911

מ. א עימוד ועיצוב 0527-615936

הקדמה קצרה לספרים "זוהר לחנוכה" וספר "ערכתי נר למשיחי"

מעוז צור ישועתי לך נאה לשבח. על כל הטוב אשר גמלנו, ועל חסדו כי גבר עלי, אשירה לה' בחיי אומרה לאלוקי בעודי, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, ואודה ה' מאד בפי ובתוך רבים אהללנו, ואספר שבחו וחסדו אשר הפליא לעשות אתי, ויהי עמדי בדרך אשר זכני להוציא לאור עולם הספר הקדוש הזה.

מאז שגלה כבוד מִישראל, עת חרב בית מקדשינו, לא נותרה לנו אלא התפילה, בבחינת: "ונשלמה פרים שפתינו", ועדיין אין כוחינו אלא בפה - להשמיע ממעמקים את ה"קול קול יעקב", בציפי' ובתקוה לקיומה של ההבטחה: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי".

אמרתי בלבי לסדר ספר על עניני הדלקת הנרות, שענינו גדול, שע"י הנרות זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמבואר במדרש רבתי פרשת אמור, אמר רבי אלעזר בן שמוע, בזכות "יערוך את הנרות", תנצלו מן "ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל'). [בספר "וימהר אברהם" מביא, מי שהוא בצרה ר"ל, סגולה לזה, שידליק שמן לעילוי נשמת רמבעה"נ, וינצל ממנה. כי שמ"ן ר"ת שומר מצרות נפשו]. וכמבואר בספר תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל, אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי נר למשיחי, וגו', הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו', עכ"ל. הרמב"ן ר"פ בהעלותך (בשם המדרש): הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרת לעולם אל מול פני המנורה כו'.

וכ"כ מעין זה, בשו"ת חת"ס בהשמטות חו"מ סי' קצ"ו, וז"ל: מ"ע של אכילת מצה משומרות דליל פסח היא יחידה נשאת לנו מכל מצות אכילה שבכל התורה, אין לנו פסח ולא קדשים רק מצוה אחת משנה לשנה.

מצאתי לנכון להביא כאן דברי אחד מגדולי הראשונים בענין ששבת הוא אות ועדות, כמבוא לנרות שבת ויום טוב.

כתב הסמ"ג בעשין מצוה ד' וז"ל: משש מאות ושלוש עשרה מצות שנצטוו לישראל אין לך שום מצוה שתהא אות ועדות כי אם ג' מצות והם מילה ושבת ותפילין שנכתב בשלשתן אות והם שלשתן אות ועדות לישראל שהם עבדים להקב"ה ועל פי שנים עדים יקום דבר כל אחד מישראל אינו יהודי שלם אלא אם כן יש לו שני עדים שהוא יהודי הלכך בשבת ויו"ט שנקראת שבת ושבת נקרא אות פטור אדם מלהניח תפילין כי די שיש לו שני עדים שהוא יהודי עדות שבת ועדות מילה אבל בחול חייב כל אדם להניח תפילין כדי שיהי' לו שני עדים אות תפילין עם אות המילה וכל מי שאינו מניח תפילין אין לו כ"א ע"א שהוא יהודי ולכך חשבו כמנודה לשמים. וא"ת מאחר שתפילין אות ועדות כמו מילה ושבת, מדוע היתה רפוי' ביד ישראל, כבר פירשו רבותינו (שבת

ד: ק"ל). דבר זה, כל דבר מצוה שלא מסרו עצמן עלי' בעת צרה, עדיין היא רפוי' בידם כגון תפילין. ולפי ששלשתן אות ועדות נשקלו כל אחד כנגד התורה כולה, שהרי במילה נכרתו שלש עשרה בריתות ובתורה שלש בריתות ותורה ותפילין ושבת הושוו יחד בכמה מקומות ואחד מהם ותתן להם תורה ומצות ואת שבת קדשך הודעת להם ותפילין למען תהי' תורת ה' בפיהם, עכ"ל.

וראה בספר קב הישר (פרק צ"ו) שמאריך בגודל קדושת הנרות של מצוה וכו' וזל"ק: הרה"ג מהרש"ל ז"ל כתב בהקדמת ספר הנקרא ים של שלמה וז"ל, פעם אחת בא לידי ע"י נר של מצוה כאילו הראו לי מן השמים ונתנו לי הרמנא ואמיץ כח מרקיע ופתחו לי שערי אורה ע"כ. ושמעתי מפי מורי ע"פ קבלה שהענין הוא כך, כשהיה הרב ר' שלמה לוריא ז"ל מחבר ספרו ים של שלמה, אירע לו שהיה רק נר קטן דלוק לפניו והיה זמן קרוב להכבות, והיה דלוק כמה שעות יותר משלש וארבע נרות שלמים, וזה העיד עליו תלמידו ונכדו ז"ל, בעל הנר הכיר בנרו כי ה' עמו ע"כ, וזה אירע להגאון הנ"ל נס ממש כנר של שמן הקודש שבבית המקדש, זכותו יעמוד לנו ואשרי לו ואשרי יולדתו, עכ"ל. ועיי"ש יותר באריכות.

ובספר זרע קודש (דף צ"ו) כתב: וע"י שאנו זוכרין נס חנוכה ומדליקין נרות, אנו ממשיכין גאולה העתידה, וכמ"ש מודים אנחנו לך וכו' הטוב כי לא כלו רחמיה, ולכן ע"י נר חנוכה אנו ממשיכין תקון כל העולם שהוא ע"י אור האמת כנ"ל...

...ומשיח ר"ת מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, רומז שמצוה זו תקרב ביאתו במהרה בימינו.

ומכיון שאנו עוסקים כעת גם כן בספר להדלקת נרות שבת ויו"ט ונרות נשמה, נביא כאן דברי הקב הישר (פרק פ"ו, בשם המהר"ל) שכתב וז"ל: שמעתי טעם הגון למה מזכירין נשמות במדינות פולין באחרון של יו"ט, דע כי אחת מעשרה נסים שהיו במקדש הוא שכל ישראל היו נכנסים לבית המקדש ג' פעמים בשנה בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות והיו עומדים צופים ומשתחווים רווחים, וזה הי' נגד הטבע, והענין כך, כי כל רגל ורגל היו באים נשמת אברהם יצחק ויעקב לבית המקדש של מעלה עם כל נשמות הצדיקים והמקדש של מטה הי' מסתלק, והי' בהיות המקדש של מעלה יורדת למטה ומקדש של מעלה הוא רוחני, לכן הי' יכול לקבל כל כלל ישראל, ולכן עכשיו שחרב בעונינו צריכין אנו להזכיר נשמות אבותינו הקדושים בכל רגל ורגל, כדי שיהי' זכותם עומדת לנו ולזרעינו עד עולם אמן, עכ"ל. ראה בפנים הספר בענין נר-נשמה באריכות.

ובספר שארית ישראל (דף ט') כתב: "וקבלתי ממורי הרב מטשערנאביל ז"ל, [הרה"ק בעמח"ס מאור עינים] כי חנוכה הוא בסוד אורו של משיח כמאמר ערכתי נר למשיחי, שע"י מצות הנרות בחנוכה נמשך עלינו אור משיח צדיקינו אור צדיקים אור צדיק יסוד

עולם הכולל בתוכו אור שבעה רועים בחי' אור זרוע לצדיק, שע"י אור של חנוכה נמשך אורו של משיח" וכו'.

הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו'. עכל"ק

כתוב בספרים הק' שראוי לכל אדם לזכות את הרבים ואם יזכה שיועילו דבריו לאחד מני אלף די לו אם לא בא לעולם אלא לדבר הזה. ואני תפלה להשי"ת שזכות הרבים תעמוד לי שלא אכשל בדבר הלכה ח"ו וישמחו (כדי שישמחו, רש"י) בי חברי, שלא אומר על טמא טהור ולא על טהור טמא, לא על מותר אסור ולא על אסור מותר.

והנה למותר לתאר ולפאר שבח דא שורתא - שבח המגיע לכתבים עצמם, דיבורים קדושים השווים לכל נפש מתוקים מדבש ונופת צופים רשפי אש שלהבת קה אהבת השי"ת ויראתו מלאים, אשר כל דיבור ודיבור בכחו לעורר ישנים ולהלהיב הלבבות בקדושת הזמנים ובמצות שבהם תלויים, והן שבחא דאתיא ממילא ע"י קיבוץ דברי חז"ל משי"ס בבלי ויושלמי, מדרשים, זוה"ק ותיקונים, וספרי הראשונים, ומספרי מוסר מגדולי הראשונים, ומספרי מוסר מגדולי הראשונים והאחרונים, וממאות ספרים קדושים המצויים ויקרי המציאות, הן שנכתבו במקומם והן שנכתבו שלא במקומם בתוך שאר דברים, ולחלקם לפרטיים ולפרטי פרטים ולסדר כל ענין וענין לעצמו יחד כשלחן הערוך ומוכן לאכול אותו ענין שלבו חפץ כעת - כי כל בר דעת יבין גודל התועלת, שדבריהם הקדושים מלהיבים נפש האדם להתעורר על גודל הענין של הדלקת הנרות, שע"י יתגלה לנו נרו של משיח צדקינו.

הרבינו ירוחם (בהקדמת ספרו) כתב, דאף על פי שאין שום חידוש בספרו, מכל מקום הסדר הנכון הוא יהי' לתועלת, עיי"ש. וכידוע שאפילו דברים שכבר נאמרו ונשנו בספרים, מכל מקום הנפש מתפעלת ומתעוררת בקריאת ספר חדש ובסידור הדברים ביחד.

והנה ידעתי שיש אנשים אשר הם חכמים בעיניהם בראותם אחד הדפיס ספר חדש, אז שיחה בפיהם, יותר טוב ה"י לו השתיקה, והי' מקבל שכר על הפרישה, כי לא כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול, ומסתמא לא כיוון לשם שמים אלא לכבוד עצמו, כדי להתגאה ולהתפאר שהוא חובר חיבור, ונמצא חוטא הוא בזה, אמנם כבר כתב הפרמ"ג ז"ל בהקדמתו, על אותן המליצין ומדברים על מחברי ספרים, כי הבל יפצו פיהם ודבריהם בטיילים, ויותר הועילו מחברי ספרים בזמנינו מהמלעיגים ומליצים, כי מי שמדפיס ספר כו', ימצא בו איזה דבר טוב ומזכה רבים, אין להלעיג עליו ושלא יהי' ח"ו בכלל אלו דכתיב ואם בחקותי תמאסו, ולמה להבדיל במעשה"ה ב"ך קורין בכ"י כו', ותוה"ק בכל ספר יש בו חכמה ורפואת הנפש כו', לפעמים ימצא בקטן מה שלא נמצא בראשונים וכו', עכל"ק בקיצור נמרץ, עיי"ש.

ונסיים בתפלה להשי"ת שאל יאמר פינו דבר שלא כרצונו, ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל, זכות כל הצדיקים, גאונים וקדושים, שהבאנו דבריהם הטהורים (וכתב הגאון הגדול מוהרש"ם מבערזאן ז"ל שקבלה מצדיקים שהמלקט דברי חכמים יחד הרי זה גורם יחוד

לעילא, ובכן יה"ר שיתקיים בנו דברי הספר חסידים ס' רכ"ד שכ' כל האומר דבר שמועה מפי הקדושים אשר בארץ המה, מתפללין עליו, וממליצים עליו).

זכות צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים, ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו עוסקים בתורה ובמצוות מתוך נחת והרחבת הדעת, ללכת בעקבותיהם, ויהיו עבורינו מליצים ישרים, וה' אלוקי ישראל אהבת תמים, יעזור שנושע תשועת עולמים. ויהא רעוא קמיה, דתשרי על עמיה, דיתענג לשמיה, במתיקין ודובשין.

בטוחני כי ספר זה יהיה לעזר לכל, ליושבי על מדין ולבעלי בתים, ולהמון עם, דברים שיגעי בהם רבות, הם ימצאום מוכנים ומסודרים, "שהכל צריכין למרי חיטיא" (ברכות, ס"ד ע"א) "למי שקיבץ תבואות למכור, כלומר למי שקיבץ שמועות" (רש"י שם).

ליקוט על דבר מעלת וסגולת הדלקת הנרות בערבי שבתות וימים טובים, ושמחות ועוד.

ואני תפילה להשם יתברך שיהיו מעשה ידינו בזה רצוים לפניו יותר מהשגתינו בזה וכמ"ש הזה"ק פ' יתרו (צ"ג ע"ב) על הפסוק ויהי נועם וגו' ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

ועל ידי זהירות בהדלקת הנרות אשר באורם נראה אור, יאיר לנו ותרום קרן כנסת ישראל שבעתים, נזכה לראות בנחמת ציון וירושלים במהרה בימינו אמן.

יהי רצון שחיבורי זה יהיה לעילוי נשמתו של אדמו"ר זללה"ה ותהי מנוחתו כבוד במחיצתם של צדיקים, ויעלה בתפילה על בניו ונכדיו וניניו למען ישכילו כל אשר יעשו בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, בגשמיות וברוחניות, לאורך ימים ושנות חיים בבריאות איתנה ובנהורא מעליא אמן.

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
עם לשון הקודש – מנוקד מפקס ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו'. על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בגשמת כל התנאים והצדיקים הכתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפילת דוד המלך עליו השלום (תהילים סא ד' ה') כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפוך סלה. ואזכר שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דוכבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלך והדרך על בגיהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו (תהילים צ' ט"ז י"ז). (ס"ד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רבוץ העולמים ואדני האדונים. אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יהוה ^{אדנינו} אלהינו ואלהי אבותינו, בקידה ובהשתחויה, שקרבנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך שתמחל ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו. ואל יהיו עונותינו מבדילים בינינו לבינך. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה ^{אדנינו} אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן את לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוניך לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך. ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם ותמימותם וקדשם יעמד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה

שָׁאֲנוּ לִוְמִידִים. כְּמֵאֲמַר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת
מִתּוֹרֶתְךָ. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לִפְנֶיךָ, יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ ^{הַגָּדוֹל} וְהַגָּדוֹל. צוּרֵי וְגֵאֲלֵי.

כִּי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

רַבּוֹן עֲלֵמִין, דְּאֵנִת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלֵּי רוּיָא. יֵהֵא רַעּוּא
מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמָנָא, לְקִיָּמָא בְּנָא מְקַרָּא שְׁכֵתוֹב, וְאַנְכִי
אֶהְיָה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא גִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנוֹפִי
לְמִשְׁמַע רוּיִן עֲלֵאִין דְּאוֹרִיתָא מִפּוּמָא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָּא עֲלָהָ. אֲמֵן וְכֵן
יְהִי רִצּוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנִתְהַר יֵצֵא מַעַדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רִאשִׁים:
וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֹהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּכּוֹכְבִּים לְעוֹלָם
וָעֵד: גַּל־עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרֶתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

הֲרִינִי מְקַבֵּל עָלֵי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהֲרִינִי אוֹהֵב כָּל
אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהֲרִינִי מִזְמֵן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפּוֹר
הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פ"ב (וְכָאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאֹת ...] [יִשׁוּעַת ...]
[לְפָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזִקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרִפּוּאֹת הַנַּפֶּשׁ וּרְפּוּאֹת
הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וּשְׁס"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שָׁאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאָרִיךְ יָמָיו
וּשְׁנוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדִבְרֵי יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אֲמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי וְאַלֵּהִי אֲבֹתֵי שִׁיתִּקִּים בְּגוֹ עֲתָה
מְקַרָּא שְׁכֵתוֹב וְאַשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבִצֵּל יָדִי כְּפִיתִיךָ לְנִמְעַע שְׁמִים
וְלִיסֹד אֶרֶץ, לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וּלְתַקֵּן הַרִיסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה
לְקִשּׁוּט וּפּוּרְפִירָא עֲלָהָ וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנָא יֵשֵׁב לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָהּ
וְקִים בְּגוֹ מִהֲרָה מְקַרָּא שְׁכֵתוֹב "וְהִיָּה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה
יְהִי שְׁבַעֲתִים כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁפִי הַקְּדוּשׁ וּבְגוֹ רַבִּי

אַלְעֹזֶר, וְיוֹתֵם בֶּן עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנִבְרָא עַד סוֹפוֹ
 בְּרָצוֹנוֹ וּבְרָצוֹן יִרְאִיו. וּבִזְכוּת הַיּוֹתֵנוּ עֶסְקִים בַּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵה
 תְּתַקֵּרֵב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָה מִהֶרֶה תַּצְמִיחַ, לְעֵלּוּי שְׂכִינַת עֲוֹנוֹ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר, וַיִּזְרַח עָלֵינוּ אוֹר
 יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ}, בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} אַחֵד וְשְׁמוֹ אַחֵד, אֲמֵן נֶצַח
 סֶלָה וְעַד. (נֶסַח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זִיע"א)

מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵי וְאַלְהֵי אֲבוֹתַי שֶׁזִּכִּיתָנִי לְלִמּוּד
 וְלַהֲגוּת בְּסִפְרֵי הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה זִיְהֶרָה עִלָּאָה, וּזְכוּת הַתַּנָּאִים
 הַקָּדוֹשִׁים שֶׁלִּמְדֵנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזֶרְעֵנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה
 נט, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשִׁבְי פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאִם יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} וְאֲנִי זֹאת
 בְּרִיתִי אוֹתָם אֶמַר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ
 לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךְ וּמִפִּי זֶרַעַךְ אֶמַר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} מַעֲתָה וְעַד
 עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֵל יְדֵי
 כְּסִיתֶיךָ לְנִטֵּעַ שָׁמַיִם וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבִרְפַת מִשָּׁה
 רַעֲיָא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידֵךְ, יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} בְּכֹד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ
 אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל נִפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ בְּאַמַּת בְּאֵמֹר לְצִיּוֹן
 מֶלֶךְ אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן. (ס"ד ה')

אַלְהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדֶּרֶשׁ לָנוּ.
 שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵנוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלָּל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךְ.
 בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ
 בְּתַקְוָנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינַתְךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהָנִים לְעִבּוּדְתָם וְלוֹוִיִּם לְדוּכְנָם
 לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמִלָּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֶת יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ}
 לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.
 (ס"ה ת)

יִשְׁאָלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שָׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יִדְעָתָּ שְׁאֶפְשֵׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אֲשִׁיב, "כֵּן".

יִשְׁאָלוּ, "וְהִיא עֲשִׂיתָ לָזֶה?"

אֲשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סִפְרִים עַל הַזֹּהַר", וְאֶמְרָתִי בְּדִרְשׁוֹת אֶת הָאֵמֶת שֶׁכָּל הָרַבָּנִים וְהָרֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לִקְהַל שְׁלֵהֶם לְלַמֵּד זֹהָר הַקָּדוֹשׁ הֵם רֵאשֵׁי הָעָרֶב רַב [כָּל זֶה כְּתוּב בַּזֹּהַר] 172 פְּעָמִים – וְגַם מוֹבָאִים בִּ-140 סִפְרֵי תַלְמִידִי בְּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע – סָךְ הַכֹּל 310 מֵרָאִי מְקוֹמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בִּ-17 סִפְרִים וְכָל אֶחָד יָכוֹל לִרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֶׁמִּים עַל כָּל הָאֲסוֹנוֹת שֶׁמַּגִּיעִים לְכָלל יִשְׂרָאֵל מִיַּד יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֵמֶת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה".

זוהר לחנוכה

דין הרשעים בגיהנם שנים עשר חדש

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, גִּיזִיל בְּהַאי חֲקַל, דְּהוּא אַרְחָ מִיִּשְׁרָא יִתִּיר. אֲזֵלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּתִיב (משלי לא) "לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים", הֵיא קָרָא, רַבִּי חֲזַקְיָה חֲבֵרְנָא אוֹקִים בֵּיהּ, דָּאָמַר, דִּינָא דְחַיִּיבֵי דְגֵיְהֵנָם תְּרִיסַר יָרְחִין, פִּלְגָא מְנִיְהוּ בַּחֲמָה וּפִלְגָא מְנִיְהוּ בַּתְלָגָא.

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, גִּיזִיל בְּהַאי חֲקַל, דְּהוּא אַרְחָ מִיִּשְׁרָא יִתִּיר. אֲזֵלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּתִיב (משלי לא) "לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים", הֵיא קָרָא, רַבִּי חֲזַקְיָה חֲבֵרְנָא אוֹקִים בֵּיהּ, דָּאָמַר, דִּינָא דְחַיִּיבֵי דְגֵיְהֵנָם תְּרִיסַר יָרְחִין, פִּלְגָא מְנִיְהוּ בַּחֲמָה וּפִלְגָא מְנִיְהוּ בַּתְלָגָא.

זוהר
בראשית
פרשת
ויחי דף
רלח ע"ב

וייעלני מבור שאון מטיט הינון ויקם

בשעתא דעאלין לנורא, אינון אָמְרִי דָא הוּא וַדַּאי גֵיְהֵנָם, עֲאֵלִין לְתִלְגָא, אָמְרִי דָא חֲרִיפָא דְסִימָא (דסיתוא) דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא. שָׂרָאן וְאָמְרִין וְה, וּלְבַתֵּר אָמְרִין ווי. וְדוּד אָמַר (תהלים מ) "וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מְטִיט הַיְנוֹן וַיִּקָּם" וְגו', מֵאֲתֵר ("ט ע"א") דְאָמְרִי וְה, וּלְבַתֵּר ווי.

בשעתא דעאלין לנורא, אינון אָמְרִי דָא הוּא וַדַּאי גֵיְהֵנָם, עֲאֵלִין לְתִלְגָא, אָמְרִי דָא חֲרִיפָא דְסִימָא (דסיתוא) דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא. שָׂרָאן וְאָמְרִין וְה, וּלְבַתֵּר אָמְרִין ווי. וְדוּד אָמַר (תהלים מ) "וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מְטִיט הַיְנוֹן וַיִּקָּם" וְגו'. מֵאֲתֵר ("ט ע"א") דְאָמְרִי וְה, וּלְבַתֵּר ווי.

בזכות המצוות - "לא תירא לביתה משלג"

והיכן משתלמי נפשיה, בשלג. כמא וְחִיכֵן נִתְקַנּוּת נַפְשָׁם? בְּשִׁלְג, כְּמוֹ

שנאמר (תהלים סח) "בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון". יכול אף ישראל בן, תלמוד לומר "לא תירא לביתה משלג". מאי טעמא בגין ד"כל ביתה לבוש שנים", אל תקרי 'שנים' אלא 'שנים', כמו מילה ופריעה, ציצית ותפלין, מזוזה וגר חנוכה וכו'.

דאת אמר (תהלים סח) "בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון". יכול אף ישראל בן, תלמוד לומר "לא תירא לביתה משלג". מאי טעמא בגין ד"כל ביתה לבוש שנים", אל תקרי 'שנים' אלא 'שנים'. בגון מילה ופריעה, ציצית ותפלין, מזוזה וגר חנוכה כו'.

עתידי הקב"ה ללבש לבוש אדם וחרב אדמה ולהפרע מהאדם לבוש אדם תא חזי, "לא תירא לביתה משלג", דא בגסת ישראל, דאיהי "כל ביתה לבוש שנים", כמה דאמרן. דכתיב, "חמוץ בגדים" וגו', לבושא דדינא קשיא, לאתפרעא מעמין עובדי עבודה זרה. וזמין קודשא בריך הוא למלבש לבושא סומקא, וחרבא סומקא, ולא תפרעא מן סומקא. לבושא סומקא, דכתיב (ישעיה סג) "חמוץ בגדים", וכתוב (ישעיה סג), "מדוע אדום ללבושך". סייפא סומקא, דכתיב (ישעיה לה) "חרב לה" מלאה דם". ולא תפרעא מן סומקא, דכתיב (ישעיה לה), "כי זבח לה" בבצרה" וגו'. תו, כי "כל ביתה לבוש שנים" דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתיאי.

עתידי הקב"ה ללבש לבוש אדם וחרב אדמה ולהפרע מהאדם לבוש אדם תא חזי, "לא תירא לביתה משלג", דא בגסת ישראל, דאיהי "כל ביתה לבוש שנים", כמה דאמרן. דכתיב, "חמוץ בגדים" וגו', לבושא דדינא קשיא, לאתפרעא מעמין עובדי עבודה זרה. וזמין קודשא בריך הוא למלבש לבושא סומקא, וחרבא סומקא, ולא תפרעא מן סומקא. לבושא סומקא, דכתיב (ישעיה סג) "חמוץ בגדים", וכתוב (ישעיה סג), "מדוע אדום ללבושך". סייפא סומקא, דכתיב (ישעיה לה) "חרב לה" מלאה דם". ולא תפרעא מן סומקא, דכתיב (ישעיה לה), "כי זבח לה" בבצרה" וגו'. תו, כי "כל ביתה לבוש שנים" דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתיאי.

השנים - אלו שנים קדמוניות

אמר רבי יצחק, ודאי זה כך, אלא "כל ביתה לבוש שנים", מהם השנים? אלו שנים קדמוניות, משום

אמר רבי יצחק, ודאי הכי הוא, אלא "כל ביתה לבוש שנים", מאי 'שנים', אלין שנים קדמוניות, בגין

דאיהי אתבלילת מבלהו, וינקא מכל סטריין, בדכתיב (קהלת א), "כל הנחלים הולכים אל הים".
שהיא נכללת מכלם ויונקת מכל הצדדים, כפתיב (קהלת א) "כל הנחלים הולכים אל הים".

גנותו של עם הארץ

עד דהו אזלי, פגעו ביה ברהווא ינוקא, דהנה אזיל לקפוטקיא בקסטירא דחמרא, וחד סבא רכיב. אמר ההוא סבא לרהווא ינוקא, ברי, אימא לי קראיך. אמר ליה, קראי לאו חד הוא, אלא חות לתתא, או ארכב לקמך ואימא לך. אמר ליה, לא בעינא. אנא סבא ואנת רביא, דאתקל גרמי בהדך. אמר ליה, אי הכי אמאי שאלת קראי. אמר ליה, בגין דגזיל באורחא. אמר, תיפח רוחיה דההוא סבא, דהוא רכיב ולא ידע מלה, ואמר דלא יתקל בהדי. אתפרש מההוא סבא, ואזיל ליה באורחא.

עד שהיו הולכים, פגעו ביה ברהווא ינוקא שהיה הולך לקפוטקיא מאחרי החמור, וזקן אחד רוכב. אמר אותו זקן לאותו תינוק, בני, אמר לי את פסוקך. אמר לו, פסוקי אינו אחד, אלא רד למטה או ארכב לפניך ואמר לך. אמר לו, לא רוצה, אני זקן ואתה תינוק, שאשקל את עצמי עמך. אמר לו, אם כך, אז למה שאלת פסוק? אמר לו, כדי שנלך בדרך. אמר, תפח רוחו של אותו זקן, שהוא רוכב ולא יודע דבר, ואמר שלא יהיה שקול עמי. נפרד מאותו זקן והלך לו בדרך.

בקשו החכמים לשמוע דבר מהתינוק

בד מוטו רבי יהודה ורבי יצחק, קריב לגבייהו. שאילו ליה, וסח לון עובדא, אמר ליה רבי יהודה, שפיר קא עברת. זיל בהדך, ונתיב הקא, ונשמע מלה מפומך. אמר לון, לאי (ס"א רבא) אנא, דלא (דף רלט ע"א) אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא, ויהיבו ליה. אתרחיש לון גיסא, ואשכחו חד גביעא דמיא דקיק תחות אילנא, שתי מנייהו, ואינון שתו ויתיבו.

בשהגיעו רבי יהודה ורבי יצחק, קריב קרב אליהם. שאילו אותם וסח להם את המעשה. אמר לו רבי יהודה, יפה עשית, לך עמנו ונשב כאן ונשמע דבר מפיה. אמר להם, אני עיף, שלא אכלתי היום הזה. הוציאו להם ונתנו לו. התרחש להם גס ומצאו מעין מים דקיק תחת עץ. שתו ממנו, והם שתו וישבו.

דף רלט ע"א

"לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעשי עולה"

פֶּתַח הוּא יִנָּקא וְאָמַר (תהלים לו),
 "לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בַּמְרָעִים אֵל
 תִּקְנָא בַּעֲשֵׂי עוֹלָה". לְדוֹד, אִי שִׁירָתָא,
 לֹא קֹאמַר. אִי תִּפְלָה, לֹא קֹאמַר. אֵלָא
 בְּכָל אֲתַר לְדוֹד סֵתָם, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 אָמַר.
פֶּתַח אוֹתוֹ תִּינּוֹק וְאָמַר (תהלים לו)
 "לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בַּמְרָעִים אֵל
 תִּקְנָא בַּעֲשֵׂי עוֹלָה". לְדוֹד, אִם שִׁירָה
 - לֹא אָמַר, אִם תִּפְלָה - לֹא אָמַר. אֵלָא
 בְּכָל מְקוֹם לְדוֹד סֵתָם, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 אָמַר אֶת זֶה.

אל תעשה תחרות במרעים

"אֵל תִּתְחַר בַּמְרָעִים". מֵאִי "אֵל
 תִּתְחַר בַּמְרָעִים", 'אֵל תִּתְחַבֵּר'
 מִבְּעֵי לִיָּה. אֵלָא אֵל תַּעֲבִיד תַּחֲרוּת
 בַּמְרָעִים, בְּגִין דְּלֹא יִדְעַת יְסוּדָא
 דְּגִרְמָה, וְלֹא תִיכּוֹל לִיָּה, דִּילְמָא אִיהוּ
 אֵילָנָא דְּלֹא אֲתַעֲקֵר לְעִלְמִין, וְתִדְחִי
 קַמִּיָּה.
 אֵל תִּתְחַר בַּמְרָעִים, מֵה זֶה "אֵל
 תִּתְחַר בַּמְרָעִים"? הִיָּה צָרִיךְ
 (להיות כתוב) אֵל תִּתְחַבֵּר! אֵלָא אֵל
 תַּעֲשֶׂה תַּחֲרוּת בַּמְרָעִים, כִּי לֹא יִדְעַת
 יְסוּד עֲצֻמָּה וְלֹא תוּכַל לוֹ, אוֹלִי הוּא
 עַץ שְׁלֹא נַעֲקֹר לְעוֹלָמִים וְתִדְחֶה
 מִלְּפָנָיו.

כֹּה מִי שְׂרוּאָה אֶת מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁ עוֹשֵׂי עוֹלָה וְלֹא מִקְנָא דְּקַב"ה, עוֹבֵר
 עַל ג' דְּאוּיִם

"וְאֵל תִּקְנָא בַּעֲשֵׂי עוֹלָה", שְׁלֹא
 תִּשְׁגִּיחַ בַּמַּעֲשִׂיָּהֶם וְלֹא תִּבְא
 לְקַנָּא בָהֶם, שְׁכָל מִי שְׂרוּאָה אֶת
 מַעֲשֵׂיהֶם וְלֹא מִקְנָא לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, עוֹבֵר עַל שְׁלֹשָׁה לְאוּיִם, שְׁכַתוֹב
 (שְׁמוֹת כ) "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 עַל פָּנָי", "לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פֶּסֶל וְכָל
 תַּמּוּנָה", "לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא
 תַעֲבָדֵם כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא".
 "וְאֵל תִּקְנָא בַּעֲשֵׂי עוֹלָה", דְּלֹא
 תִּשְׁגִּיחַ בַּעֲוִבְדֵיהוֹן, וְלֹא תִּתִּי
 לְקַנָּאָה עֲלֵיהוֹן, דְּכָל מֵאֵן דְּחָמִי
 עוֹבְדֵיהוֹן, וְלֹא קִנֵּי לְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא,
 אַעֲבֵר עַל תִּלְת לְאוּיִן. דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כ),
 "לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי".
 "לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פֶּסֶל וְכָל תַּמּוּנָה". "לֹא
 תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבָדֵם כִּי אֲנֹכִי ה'
 אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא".

עַל הָאָדָם דְּהִפְרִיד מַעֲשֵׂי עוֹלָה וְלִסְמוֹת דְּרַבּוֹ מֵהֶם
 בְּגִין כֹּה, בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַתְפָּרְשָׁא
 לְבִין צָרִיךְ הָאָדָם לְהִפְרִיד מֵהֶם

מנייהו, ולמסטי אורחיה מנייהו, על דא
אתפרשנא וסטינא ארחאי. מכאן
ולהלאה דאשכחנא לכו, אימא הני
קראי קמיכון.

ההוד הוא שמונה ימי החנכה

השמיני בהודא, ובו היה משבח
דוד הודו ליי, ודא הוד
ודאי, למנצח הודו, בהון רמזין נצח
והוד, ואינון נסין, וביה שבח משה אז,
זהו שכתוב "אז ישיר משה", משום
שהוא הוד שנתן למשה, אז תקרא
ויהו"ה יענה, והוא שמונה ימי מילה,
ואחריו ברית שהוא יסוד צדיק
העולם, ובו התגלה י' של מילה,
עשירי לעשר ספירות, וההוד הוא
שמונה ימי החנכה, לארבעה
ועשרים ימים, שהם ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד, ומיד שעלה זית
טרף בפיה, שורה כ"ה על ישראל
בכ"ה בכסלו, ואלו הם כ"ה אותיות
היחוד, שהם שמע ישראל וגומר,
וזה הוא חנוכה, חנו"ו כ"ה.

תמינאה בהודא, וביה הנה משבח
דוד הודו ליי, ודא הוד
ודאי, למנצח הודו, בהון רמזין נצח
והוד, ואינון נסין, וביה שבח משה אז,
הדא הוא דכתיב (שמות טו א) "אז ישיר
משה", בגין דאיהו הוד דיהיב למשה,
(ישעיה נח ז) "אז תקרא ויי' יענה", ואיהו
תמינא יומין דמילה, ובתריה ברית
דאיהו יסוד צדיקא דעלמא, וביה
אתגליא י' (דף כט ע"א) דמילה, עשיראה
לעשר ספירן, ואיהו הוד תמינא יומי
דחנוכה, לארבעה ועשרין יומין, דאינון
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד,
ומיד דעלה זית טרף בפיה, שריא כ"ה
על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלין אינון
כ"ה אתנון דיחודא, דאינון שמע
ישראל וגומר, ודא איהו חנוכה חנו"ו
כ"ה.

דף כט
ע"א

כשלא שומרים ישראל ברית מילה מתגברים אמות העולם

אבל נצח אתמר ביה (בראשית ח ד)
"ותנח התיבה בחדש
השביעי", בגין דנצח ביה רמזי נח
צדיק, וביה "והמים גברו מאד" (שם ז
יט), כד לא נטרין ישראל ברית מילה

אבל נצח אתמר ביה (בראשית ח ד)
"ותנח התיבה בחדש
השביעי", בגין דנצח ביה רמזי נח
צדיק, וביה "והמים גברו מאד" (שם ז
יט), כד לא נטרין ישראל ברית מילה

העולם, שהם המים הזידונים, וכששומרים אותו, נאמר בהם "והמים היו הלוד וחסור", עד החדש העשירי, זה י' של מילה, שהיא מלכות, העשירית לעשר ספירות.

מתגברין אומין דעלמא דאינון המים הזדונים, וכד נטרין ליה אתמר בהון (שם ח ה) "והמים היו הלוד וחסור", עד החדש העשירי דא י' דמילה, דאיהי מלכות, עשיראה לעשר ספירן.

והוא צולע על ירכו

ויעקב באותה ירך נאמר בו, "והוא צולע על ירכו", שפרקה ממנו י', ונשאר עקב, וסוד הדבר - "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב". כשנשלמה סכה בירך שלה, נאמר ביעקב "ויבא יעקב שלם", ויעקב הוא ודאי דמותו של העמוד האמצעי מצד החיצוני, והרי משה היה שם, אלא מהצד שלפנים הוא היה, זה מהגוף - וזה מהנשמה, ומשום זה שתי הירכים של העמוד האמצעי שלם הם נצח והוד.

ויעקב ביהיא ירכא אתמר ביה (שם לב לב) "והוא צולע על ירכו", דפרח מניה י', ואשתאר עקב, ורזא דמלה "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב" (שם ג טו), כד אשתלימת סוכה בירך דילה, אתמר ביעקב (שם לג יח) "ויבא יעקב שלם", ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא מסטרא דלבר, והא משה תמן הנה, אלא מסטרא דלגאז הנה, דא מגופא, ודא מגשמתא, ובגין דא תרין ירכין דעמודא דאמצעייתא שלים אינון נצח והוד.

ויבא יעקב שלם

ומתי יהיה עמודא דאמצעייתא שלים, כד אתחבר בשכינתא, הדא הוא דכתיב (שם יז) "ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית". זהו שכתוב ויבן יהו"ה אלהים את הצלע. באותו זמן שהתחבר עמה, "ויבא יעקב שלם", באותו זמן תהיה הספה שלמה, כ"ו ה"ס, יאהדונה י'.

ומתי יהיה עמודא דאמצעייתא שלים, כד אתחבר בשכינתא, הדא הוא דכתיב (שם יז) "ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית", הדא הוא דכתיב (שם כ כב) "ויבן יי' אלהים את הצלע", ביהוא זמנא דאתחבר עמה, "ויבא יעקב שלם" (שם לג יח), ביהוא זמנא תהא סוכה שלימתא, כ"ו ה"ס, יאהדונה י'.

"תמימה" - זו מלכות מדי, "אשר אין בה מום" - זו מלכות יון

אמר לו רבי אבא, וְהָרִי הַפָּרָה הִיא קְדוּשָׁה, הִיא טְהוֹרָה, וְלָמָּה? אָמַר לוֹ, כִּךְ הוּא, וְהָרִי פְּרִשׁוּתָּהּ, כָּלֵל שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּת הִיטָהּ, "פָּרָה", כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (הושע ד) "כִּי כַּפָּרָה סוֹרְרָה סָרַר יִשְׂרָאֵל". "אֲדָמָה" - זו מלכות בָּבֶל, שֶׁכְּתוּב (דניאל לב) "אֵתָהּ הוּא רֹאשׁ הַזֶּהָב". "תמימה" - זו מלכות מדי. "אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם" - זו מלכות יוֹן (שהם קרובים לדרכי האמונה). "אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל" - זו מלכות אֲדוֹם, שֶׁלֹּא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל. וְהַסּוּד שֶׁל הַדָּבָר הַזֶּה, אֵף עַל גַּב שְׂכָמָהּ דְּבָרִים נִתְּנוּ לְדָרֶשׁ בְּכַתּוּבִים - כֻּלָּם אֶחָד.

אמר ליה רבי אבא, וְהָא פָּרָה קְדִישָׁא אִיהִי, דְּכִיָּא אִיהִי, וְאִמָּאִי. אָמַר לִיה הָכִי הוּא, וְהָא אוֹקְמוּהָ, כָּלֵלָא דְּאַרְבַּע מַלְכוּנוֹן הִוֵּת. "פָּרָה", כִּמָּה דְּאֵתָּ אָמַר (הושע ד) "כִּי כַּפָּרָה סוֹרְרָה סָרַר יִשְׂרָאֵל". "אֲדוֹמָה", דָּא מַלְכוּת בָּבֶל, דְּכְתִיב (דניאל ב), "אֵתָהּ הוּא רִישָׁא דִּי זֶהָבָא". "תמימה", דָּא מַלְכוּת מָדִי. "אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם", דָּא מַלְכוּת יוֹן (דאִינוֹן קְרִיבִין לֵאחֲרֵי מִיהִמְנוּתָא). "אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל", דָּא מַלְכוּת אֲדוֹם, דְּלֹא סָלִיק עָלֶיהָ עוֹל. וְרָוָא דְּמִלָּה דָּא, אֵף עַל גַּב דְּכַמָּה מַלְיִן אֲתִיְהִיבוּ לְמִדְרַשׁ בְּקִרְאִי, כְּלָהוּ חַד.

זוהר
שמות
פרשת
פקודי
דף רל"ז
ע"א

מכתב שכתב בעל הסולם:

יודעת נאמנה, שעדיין לא
היה לזמן האר"י ז"ל ע
היום הזה, מי שיבין את
שיטת האר"י ז"ל, על שורשו
וכי והנה ברצון העליון
יתי, זכיתי לעיבור נשמת האר"י ז"ל, לא לפני מעשי
הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני עבדתי,
אמה נבחרתי אנכי אנשמה נפלאה זו, שלא זכה
בה אדם מעת פטירתו עז היום, ולא אוכל להאריך
בסנין זה לפני שאין זרכי בזה לזכר בפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

שער הכוונות - דרושי חג חנוכה דרוש א'

דרושי חג חנוכה דרוש א'.

שביארנו בדרוש ר"ח בענין הי"ט כי הנוק' יש לה אז תוספות קדושה לפי שאז מקבלת הארותיה ע"י עצמה שלא ע"י בעלה וכן הוא כאן כי הנה בחול יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד ואח"כ נוחן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו אבל עתה בחנוכה ופורים היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד ע"י עצמה שלא ע"י בעלה ואינה טפילה אליו כימי החול והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול.

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד א' עליון ושלם הנקרא נר כמבואר אצלינו בתפילת שחרית דחול בברכת שים שלום כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו ועיין שם. ועניינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן א' הוא בבחי' ידוד אהיה ומספרו מ"ז הב' הוא בבחי' ידוד אלקים ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחי' ידוד אדני ומספרו צ"א ולפעמים מתייחדים בבחי' א' ולפעמים בשתייה' ולפעמים בשלשתם ואז הוא היחוד הגמור ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנז'. והנה בברכה הא' שהיא להדליק נר חנוכה נרמזו שלשתם ובברכה ב' שהיא שעשה נסים נרמזה הב' ובברכה הג' שהיא שהחיינו

בענין חנוכה סדר הדלקת הנרות היה נוהג כנוסח הכתוב בבית יוסף ז"ל על הטורים וגם בספר שולחן ערוך. והוא כי בלילה הא' ידליק הנר שבצד ימינו שהוא היותר רחוק מן הפתח מכל ז' נרות ובליל ב' ידליק נר הב' לו שהוא יותר סמוך אל הפתח יותר מן הא' ואח"כ יפנה אל ימין וידליק הנר הא' וכעד"ז כל שאר הלילות עד שנמצא כי בלילה האחרונה מדליק הנר שבצד שמאלו שהוא הנר היותר קרוב וסמוך אל הפתח ומתחיל בו ונפנה לצד ימינו הקרוב קרוב קודם ונמצא כי הנר הא' מכולם שהוא בצד ימין המדליק נדלק אחרון בלילה אחרונה. ואמנם נבאר תחילה ענין קדושת הימים האלו ואח"כ נבאר ענין ברכות נר של חנוכה והנה כמו שנתבאר שבשבתות ויו"ט ור"ח יש בהם תוספת קדושה על ימי החול גם בחנוכה ופורים יש בהם תוספת קדושה יותר מימי החול אמנם אין מדריגתם שוה למדריגת השבתות ויו"ט ור"ח והנה הם נתבארו כל אחד במקומו. אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו אינון כהוד ואעפ"י שבתפלת שחרית בחול ביארנו דיעקב בנצח ומלכות כהוד וכפ"ז החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים אשר תרוייהו אינון כהוד אבל הענין הוא על דרך

חנוכה שהוא כמנין ג' היחודים הנז' ותתייחד עם בעלה בג' היחודים הנז'. אח"כ תכוין כי ר"ת להדליק נר חנוכה הוא שם קדוש הנקרא נחל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים כנודע. ועניינו הוא אור הנמשך מן אימא לז"א כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בג' היחודים הנז' שהם בגימ' נר ולכן תכוין בשם נחל שהוא בגי' הויה דמ"ה דאלפין ואות אלף שבאמצע מילוי אות ו' היא שם אהיה בריבועו כזה יוד ה"א ו' א' א"ה אה"י אה"ה ו' ה"א כי שם זה מורה ענין אימא המאירה בז"א בהתלבשה בתוכו [ומ"ה ומ"ד הם כמנין נחל עה"כ] ונלע"ד ששמעתי שיכוין ג"כ שהנחל הנז' שהוא הויה דמ"ה ובתוכו ריבוע של אהיה ימשך בנוק' הנקרא הויה דב"ן אשר אותיותיה שבמילוי המילוי הם ל"ו אותיות והנה ב"ן ול"ו הם ג"כ בגי' נח"ל ואיני זוכר אם שמעתי זה ממורי ז"ל.

אח"כ במלת חנוכה תכוין כי כמו שהמשכנו הארה מאי' אל ז"א בשם נחל כדי שיוכל להתייחד עמה בג' יחודי' הנקר' נר כן עתה נמשיך הויה דס"ג של אי' שהוא מספר עשר אותיו המילוי עם חשבון אותיו הפשוט לבדם שהם כ"ו והרי כ"ו וס"ג בגי' חנוכה וזהו ההמשכה תמשיכנו בנוק' הנק' נר ועי"כ תהיה נר חנוכה. עוד יכוין במילת חנוכה אל מ"ש חז"ל שהוא אותיות חנו כה והם סוד כ"ה אותיות שיש בו השמות שאמרנו שיכוין במלת נר.

נרמזה התחתונה מכולם וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר כי ההויה הא' שעם אה"ה תהיה במילוי יודין דע"ב וההויה הב' שעם אלקים היא דס"ג וההויה הג' שעם אדני היא הויה דמ"ה וג' הויות אלו עצמם הם שתכוין במילת להדליק שהיא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק ומן האה"ה שבחיבו' ההויה דע"ב דיודין גם הוא יהיה במילוי יודין שהוא קס"א ועם ההויה עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם בגי' רג"ל לרמוז כי גם חנוכה נקר' רג"ל מכלל המועדים כנז' בכתיבת יד בהקדמת התיקונים.

ואמנם בקונטרס אדם אחר מצאתי כי בברכה א' של להדליק כשיאמר ברוך אתה ידוד יכוין שזו ההויה היא דע"ב דיודין ותכוין לחבר עמו גם אהיה דיודין ושניהם בגימט' רג"ל וז"ס עד שתכלה רגל מן השוק. ובברכת שעשה נסים יכוין באות' הויה למילוי ס"ג ויחבר עמו שם אלקים ולכן גם ההויה דס"ג יכוין שהוא בניקו' אלקים. ובברכת שהחיינו יכוין באותה ההויה שהוא במילוי מ"ה דאלפין ויחבר עמה שם אדני.

ונחזור לברכה ראשונה כמו שאמרנו כי בתחילה תכוין במילת להדליק שהוא בגי' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ותכוין להמשיך ג' הויות האלו ע"י הדלקה זו אל הנוקבא הנקרא הויה דב"ן. ובמילת נר תכוין שע"י המשכה זו תשתלם בג' היחודים הנ"ל ואז תעשה בחי' נר

דאו"א ודעת ובאלו אנו משיגים הפנימיו' עצמן ואע"פ שהם שלשה כולם תלויים באבא ונקרא על שמו כי סתם מוח הוא מאבא. הבחי' הג' הם ז' מידות התחתונות שמהם הנהגות כל העולמות וכן יש בזווג זו"ן ג' בחי' א' ו"ק ופי' כשהיא עולה בו"ק שלו ושם הם מזדווגות וזה אינו חשוב כ"כ לפי שרמ"ח אבריה הם מו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פב"פ ועוד כי החיבוק אינו בגופה אלא בתחילת ראשה ואינה בין תרין דרועין דמלכא. הבחי' הב' כשעולה עד המוחין שלו ושם מזדווגת וגם זווג זה גם שהוא מעולה מן הא' אינו חשוב כ"כ לפי שהכתר שלה הוא כנגד הפנים שלו ואינם פב"פ והחיבוק בצואר. הבחי' הג' כשהיא עולה עד הכתר שלו זהו מובחר כי הוא פב"פ והחיבוק הוא בגופ' ממש ואז היא נקר' נ"ר כמ"ש בזוהר רמ"ח איברים ותריין דרועין דיליה המחבקים אותה הם נ"ר. וזהו נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יורדים כל הבחי' אלו אליה למטה במקומה ולכן קניית שמן של שבת קודם ובענין ההדלקה נר חנוכה קודם כי אם ידלוק של שבת קודם כבר עלתה ומה התועלת באחרת אבל יעשו לה הכנה בהדלקת נר חנוכה וירדו בה האורות ואחר כך תעלה בנר שבת.

ברכה ב' והוא שעשה נסים כו' במלת שעשה תכוין שהוא חיבור ש"ע ש"ה פירוש שתכוין להמשיך הארת הפנים העליונים שהם ב' שמות אל ומילוייהם כזה אלף למד אלף למד העולים בגי' ש"ע כנז' באורך בתפילת ר"ה בברכת אבות במלת אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כו' וע"ש ותמשיכם אל שם אלקים דמילוי יודין העולה בגי' ש' ועם ה' אותיותיו הפשוטות ה' הרי ש"ה מן שעשה ש"ע ש"ה ובזה יתמתק שם אלקים הנז'. עוד ירצה כי ענין ב' שמות אלו של אל הם סוד הויה דס"ג שביארנו במלת חנוכה שהוא כ"ו וס"ג שהוא הויה בפשוט ובמילוי. והנה בפשוט הוא אל כי חשבונה הוא כ"ו וד' אותיות' והכולל הרי אל וגם במילואה דס"ג יש בו אותיות ייאי שהוא בגי' אל ואלו ב' שמות אל מתמלאים והם בגי' ש"ע מן שעשה כנז"ל ולא נמצא תשלום הדרוש הזה. עוד מצאתי בספר אחר על ענין חנוכה וז"ל.

דע כי מה שאנו צריכין לתקן הוא זווג זו"ן ויש כמה בחינות כי כמו שהאצילות יש בו ג' חלקים והוא קוצו של יוד ואין משיגים בו אלא מהחיצוניו' שבו שהוא הקרקפתא העצם המקיף המוחין ואינו אלא הלבוש וזה הלבוש בלבד אנו משיגים. והבחי' הב' מן המוחין

ספר מגיד מישרים

לרבנו יוסף קארו - פרשת מקץ

אור ליום שבת ו' לאדר, ה' עמך וכו', הזהר וכו' והא רזא דחנוכה ופורים לאכללא לכנסת ישראל בין ימינא ושמאלא דהא חנוכה רמיז לשמן דנגיד ואתי מלעילא, ופודים ליין המשומר בענביו.

אור ליום שבת ד' לטבת, ה' עמך, הא ודאי עניינא דיוסף רזא עמיקא הוא והיינו דכתיב ויוסף הוא השליט על הארץ וכו' כלומר יוסף דרמיז לצדיק הוי לעיל מארץ דהוא כנסת ישראל, הוא משביר לכל דמיניה נחית שפעא לכל דהיא כ"י ומתמן מיתזנין עלמין כולוהו דאיקרון עם הארץ, והיינו דכתיב אתה תהיה על ביתי וכו' כלומר דחיבורא דאתה דהוא חיבורא דכל ספירן. הו' ביוסף דאיהו יסוד דהיינו חיבורין דאת עם ה"א והיינו דקאמר תהיה על ביתי כלומר דרגא דידך איהו לעילא מכנסת ישראל דאיקרי ביתי, ועל פיך כלומר דהוה דרגא דילך לעילא מדרגא דפה דאיהי כנסת ישראל, ישק כל עמי כלומר דמתמן מיתזני עלמין כולוהו, רק הכסא אגדל, כלומר דרגא דאיקרי כסא איהי כ"י צריך לחברא ליה עם חסד דאיהי גדולה, ואע"ג דהני מילין אמרינהו פרעה כולוהו רמזא ניהו.

פרשת ויקהל

שנת ש"ך אור ליום השבת כ"ו לאדר ב', ה' עמך כו' הגם כי נטשתי עזבתי וכו' והא מגלינא לך רזא טמירא במאי דאמור רבנן דהמצות בטילות לתחיית המתים וכו' היינו ברזא דשית אלפין שנין הוי עלמא וחד חרוב, דהיינו למימר דבזמן תחיית המתים דהוא בתר ימות המשיח יהא חרב עלמא מתאוות וכיסופין דהאי עלמא והא בההוא זימנא יתבטל יצה"ר מעלמא ונמצאו מצות לא תעשה בטילות וכן המצות עשה דוגמת מאי דאמר מרע"ה למלאכי השרת, מאי כתיב לא תרצח ולא תנאף כלום שפיכת דמים יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם, וכן המועדות לא יצטרכו אז לעשות ככל הנעשה היום דהא איסור חמץ ואכילת מצה היא לאכפאה סיטרא מסאבא, וכן בשאר המועדים, ובההוא זימנא לא איצטריך לאכפאה לה, דהא בטל הוא, ולא יעבדון במועדייא אלא דיימרון בהו הלל וזמרין ושירין ותחטבתן לקב"ה ותו לא מידי, והיינו דאמור רבנן חנוכה ופורים אינם בטילים לעולם כלומר דהא חנוכה ופורים לית בהו אלא סיפור נסים דקב"ה בלחוד, וכן מאי דיעבדון במועדייא הוי דוגמת חנוכה ופורים דהיינו סיפור נסים דקב"ה משו"ה לא יבטלו, ואתה שלום.

ספר שערי קדושה

רבי חיים ויטאל

ואלו הם מדרבנן. נר שבת, נר חנוכה, מגילה, נטילת ידיים, עירובי חצרות, עירובי תחומין אם הוא לצורך מצוה, ערובי תבשילין, ושתופי מבואות, להתענות ארבעה צומות תמוז אב תשרי טבת (וצום אסתר), להתענות על צרות הצבור.

ליקוטי מוהר"ן - חלק ב-ז

ויהי מקץ - כי מרחמם ינהגם

יא. וזה בחינת חנוכה. כי ענין חנוכה; דע, כי כל אחד ואחד כפי מה שזוכה לפעול בקשתו ביום הכפורים, דהיינו בקשת סלח נא, כן יש לו חנוכה, כי על ידי סלח נא נעשה חנוכה. כי משה רבנו בקש (במדבר י"ד) "סלח נא לעון העם הזה" - על חטא המרגלים, ועל ידי חטא המרגלים גרמו חרבן בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית כט), שהשם יתברך אמר להם 'אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות'. כי אותו הלילה ליל תשעה באב היה, שבו נחרב הבית המקדש, ומשה רבנו בקש על זה סלח נא, כי בזה החטא והפגם תלויים כל העוונות, כי על ידי זה הפגם נחרב הבית המקדש, ובזמן שבית המקדש, היה קיים, היינו נקיים מעוונות, כמו שכתוב (ישעיה א) "צדק ילין בה", ופרש רש"י, כי תמיד של שחר היה מכפר על עבירות של לילה, ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עבירות של יום. כי ישראל עם קדוש; לפי גודל רוחניותם ודקותם אין יכולין לשא עליהם המשא של עון אפלו יום אחד, על כן אנו צריכין את הבית המקדש, שיכפר עלינו בכל יום. ומעת אשר חרב בית מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו. ומשה רבנו, עליו השלום, שידע כל זאת, על כן מסר נפשו על ישראל, ובקש "סלח נא לעון העם הזה" וכו', כי ידע שכזה החטא תלוי חרבן הבית, שהוא כולל כל החטאים כנ"ל. וכשזכה לפעול בקשתו, מזה נעשה בחינת חנוכה הבית, בחינת חנוכה, הפך חרבן הבית. וכן כל אחד כפי מה שזוכה לפעול בקשת סלח נא ביום הכפורים, שעל ידי זה נתתקן פגם חרבן הבית, כמו כן נעשה בחינת חנוכה הבית, בחינת חנוכה. נמצא שחנוכה נעשה על ידי סלח נא כנ"ל, ועל כן רמז משה רבנו עליו השלום צורף חנוכה בפסוק סלח נא, כי סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה וכו' - הוא ראשי תבות 'חנוכה', כי חנוכה נעשה על ידי סלח נא וכו' כנ"ל.

ובין כל הבחינות הנ"ל כולם כלולים בבית המקדש, כי בית המקדש כלול מבחינות בן ותלמיד, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית טז) 'למה נקרא שמו הר המוריה, שממנו הוראה יוצאה לישראל' - זה בחינת תלמיד. גם אמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש שיר השירים על פסוק "ערשנו רעננה") 'למה נקרא שמו חדר המטות, שעל ידו פרים ורבים ישראלי' - זה בחינת בן. ועל כן בית המקדש במקום הגורן (שמואל ב כ"ד) זה בחינת פרנסה, שנמשך על ידי כלליות בן ותלמיד כנ"ל. וזה בחינת לחם הפנים שהיה בבית המקדש, זה בחינת האכילה והפרנסה, שנמשך על ידי כלליות בן ותלמיד, שבו נתגלה אורות המקיפים, שהם בחינת אור הפנים כנ"ל, כי אור הפנים זה בחינת ש"ע נהורין, כידוע, וש"ע הוא שתי פעמים הקף, כמובא. וזה בחינת (תהלים ק"ד) "להצהיל פנים משמן, ולחם לבב אנוש יסעד", היינו שבתוך האכילה מתגלה הארת המקיפים שהוא בחינת אור הפנים, בחינת להצהיל פנים משמן ולחם וכו'. ועל כן מצות חנוכה - בשמן. כי חנוכה הוא בחינת חנוכה הבית, שעל ידי זה נמשך פרנסה, ונתגלה אור הפנים, שזה בחינות לחם הפנים, בחינות "להצהיל פנים משמן ולחם" וכו', כנ"ל. וזה בחינות (במדבר ו) "יאר ה' פניו אליך ויחנך". ויחנך - זה בחינות חנוכה, שעל ידו נתגלה אור הפנים, בחינת "יאר ה' פניו" וכו' כנ"ל. ומשה רבנו זכה לסוד חנוכה, על ידי שמסר נפשו בשביל ישראל ונתן לבו עליהם להסתכל בצרתם, כי הוא היה

רחמן ומנהיג אמתי כנ"ל. ועיקר צרת ישראל הוא המשא של עוונות, חס ושלוש, כנ"ל, ועל כן בקש עליהם סלח נא כנ"ל, ועל ידי זה נעשה בחינת חנוכה, בחינת חנכת הבית, שבזה תלוי תקון כל הבחינות הנ"ל, כנ"ל. וזהו חנוכה – חנו כ"ה (תק"ו ת"י י"ג), היינו כ"ה בכסלו. כסליו (עיין בספר גט פשוט סימן קכו שכן הוא הגירסא בתרגום) הוא אותיות "וירא ה' כי סר לראות" (שמות ג), כי משה רבנו נתן לבו להסתכל בצרתן של ישראל. וזהו כי סר לראות – לשון 'סר וזעף' (מלכים א כ"א) (ועיין מ"ד שמות פ"ב) ועיקר צרתן הוא המשא של עוונות, חס ושלוש, כנ"ל. והשם יתברך כשראה, שהוא נותן לבו על זה, קראו אליו ויאמר "משה משה, ויאמר הנני" – 'הנני לכהנה, הנני למלכות'. כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש רבה, שמות, פרשה ב) 'הנני לכהנה' – זה בחינת חנוכת הבית, כי משה שמש בשבעת ימי המלואים, כמו שכתוב (תהלים צ"ט) "משה ואהרן בכהניו" (זבחים ק"ב). גם כהן הוא בחינת כלליות בן ותלמיד, כי בכהן נאמר (ויקרא י) "להורות את בני ישראל", 'להורות' – לשון הוראה זה בחינת תלמיד. גם להורת – לשון הריון, בחינת בן. 'הנני למלכות' – זה בחינת מלכות הנ"ל, שעל ידו נמשך הפרנסה, שבו נתגלה אור הפנים כנ"ל. וזה בחינת (בראשית י"ד) "ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין, והוא כהן לאל עליין". 'מלכי צדק מלך שלם' – זה בחינת מלכות. 'הוציא לחם ויין' – היינו בחינת פרנסה, שנמשך על ידי המלכות הנ"ל. 'והוא כהן' – זה בחינת כהנה כנ"ל, שהוא בחינת כלליות בן ותלמיד, שמשם נמשך הפרנסה על ידי המלכות, כנ"ל.

ז"ל ספר יראים (סימן תכ"ט): נר שבת ונר חנוכה, נר חנוכה אעפ"י שהיא מצוה מדרבנן ומצות דרבנן שאין לה אבות לא באנו למצוה (למנות), כללנוה עם נר שבת אגב שיטפא. ויען אמרו הנביאים (ישע"י נח, יג) "וכבדתו מעשות דרכיך", אמרו חכמים וציוו להדליק נר בשבת לכבוד שבת, ואסמכוה אקרא (איוב ה, כד) "וידעת כי שלום אהליך ופקדת נויך ולא תחטא". ובשבת (דף ל"ד ע"א) מפרש ליה בנר שבת וכו'. ועד דלא אתא ישע"י גמרא גמירי ליה, ואסמוכה אקרא, כדאמרינן בזבחים (דף י"ח ע"ב) אמר רב חסדא דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו וכו', עכ"ל.

סדר הדלקת נרות חנוכה

מצות נר חנוכה להדליק בפתח הסמוך לרשות הרבים, משום הנס וכו', אם יש לו חלון לרשות הרבים ידליקם שם, ואם לא, מדליקם אצל הפתח. ומצוה שניחם בטפח הסמוך לפתח משמאל, שתהא מזוזה מימין ונר משמאל, ונמצא שהוא מסוכב במצוות:

תפילה מנהג"ק ר' צבי אלימלך מדינוב בעל בני יששכר זצוק"ל:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ
וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ, לְיַחַד שֵׁם יי"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנְנִי מְבֹנֵן בְּהַדְלָקַת נֵר חֲנוּכָּה לְקִים
מִצְוֹת בּוֹרְאֵי בְּאֶשֶׁר צוּנְנִי חֲכָמִינוּ וז"ל לְתַקֵּן אֶת שׁוֹרְשָׁהּ
בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּהְיֶה
חֲשׂוֹבָה וּמְקַבֶּלֶת וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מִצְוֹת הַדְלָקַת נֵר חֲנוּכָּה
כָּאֵלוּ בּוֹנֵתִי כָּל הַבּוֹנֹת שְׁבוּנוֹ הַכְּתָנִים מִשְׁרְתֵי הַשֵּׁם בְּעַת
אֲשֶׁר הָעֵרוּ לַמּוֹת נַפְשָׁם בְּשָׁבִיל כְּבוֹד שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר
וְהַנּוֹרָא. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עוֹרֶרֶת נִצְחָד עֲלֵיהֶם לְנִצָּח
אֶת אוֹיְבֵיהֶם וּלְנִצָּח עַל מְלָאכַת בֵּית יְהוָה, וְהִנְנִי עוֹשֶׂה עַל
דַּעְתָּם וְעַל בּוֹנֵתָם וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שְׁחִיו
בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שֶׁהִשְׁפַּעְתָּ לָהֶם נֶסֶד וְזָכוּ לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים,
וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּדוֹרוֹתֵינוּ, וּפִי בְּפִיהֶם
וְעִשְׂתִּי בְּעִשְׂתָּם, וּבִזְכוּת הַמִּצְוָה הַזֹּאת תִּזְכְּנוּ לְנִצָּח אֶת
אוֹיְבֵינוּ וּלְנִצָּח עַל מְלָאכַת בֵּית יְהוָה, וְגִלָּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
עָלֵינוּ מִתְּהִרָה וְלֹא יָמוּשׁ תִּתְּנָה מִפִּינוּ וּמִפִּי זֶרְעֵנוּ וּמִפִּי זֶרַע

זְרַעֲנוּ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכָּה לְבָנִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אָמֵן
 בֵּן יְהִי רָצוֹן. קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתַיךְ וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שִׁבְעֵנוּ
 מְטוֹבָךְ וְשִׂמְחָה נַפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וּמַחֲרֵר לִבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת.
 מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ בְּכַבּוּדֶךָ וְהַנָּשָׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ
 וְחוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲזָךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל אֶרֶץ, וַיֵּדַע כָּל
 פֶּעוּל בִּי אַתָּה פְּעַלְתָּ וַיִּבֶן כָּל יֵצִיר בִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ וַיֹּאמֶר
 כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפ"ו (בְּגו' חֲנוּכ"ה) יְהוֹ"ה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּת"ו בְּכ"ל מְשָׁל"ה (בְּגו' כ"ו פַּעֲמִים חֲנ"ה
 אוֹתִיּוֹת חֲנוּכ"ה, וּבְגו' מִתִּתִּיה"ו ב"ן יוֹחֲנָן כַּהֲ"ן גְּדוּ"ל חֲשֵׁמְנָא"י וּבְגו' ו').

אָמֵן נֶצַח סֶלָה וְעַד:

לפני ההדלקה מברכים להדליק נר ושעשה נסים ובערב הראשון מוסיפים ברכת
 שהחיינו:

ביום הראשון יש להדליק את ה"שמש", לברך את שלוש הברכות שלהלן ולהדליק
 את הנרות.

ברכה ראשונה

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּמִצּוֹתַיִךְ וַצִּוֵּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל חֲנֻכָּה:

ברכה שניה

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה נִסִּים
 לְאַבּוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזֶמֶן הַזֶּה:

ברכה שלישית

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחַיִּנוּ וְקִיָּמָנוּ
 וְהַגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה:

בשאר ימי החנוכה, יש להדליק את ה"שמש", לברך רק את שתי הברכות הראשונות ולהדליק את הנרות.

ברכה ראשונה

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל חֲנֻכָּה:**

ברכה שניה

**בָּרוּךְ אַתָּה יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה נִסִּים
לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בַּזְּמַן הַזֶּה:**

בכל לילה, לאחר הדלקת הנרות, יש לומר את הקטע הבא:

הַנֵּרוֹת הָלָלוּ אֶנּוּ מִדְּלִיקִין עַל הַנִּסִּים וְעַל הַנִּפְלְאוֹת וְעַל
הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַמַּלְחָמוֹת. שֶׁעָשִׂיתָ לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים
הָהֵם בַּזְּמַן הַזֶּה. עַל יְדֵי בְּחִנְיָהּ הַקְדוֹשִׁים. וְכָל מִצְוֹת שְׁמוֹנֶת יָמֵי
חֲנֻכָּה. הַנֵּרוֹת הָלָלוּ קֹדֶשׁ הֵם. וְאֵין לָנוּ רְשׁוּת לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם.
אַלּא לְרֹאוֹתָם בְּלִבָּד. בְּדֵי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל נִסִּיךָ
וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְעַל יִשׁוּעָתֶךָ:

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:
יָשָׁב בְּסֶתֶר עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלֻנֵּן: אָמַר לַיהוָה מַחְסֵי וּמַצֻּדֹתַי אֱלֹהֵי
אֲבֹתִי בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילֵךְ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ מְדַבֵּר חוֹזֵת: בְּאַבְרָתוֹ יִסָּד
לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה צִנָּה וְסִחְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִילָה מִחֵץ
יְעוֹף יוֹמָם: מְדַבֵּר בְּאֶפֶל יִחַלֵּךְ מִקֶּטֶב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדֶּךָ אֶלֶף
וְרִבְבָּה מִיְמִינֶךָ אֶלֶף לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵא וּשְׁלֵמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה:
כִּי אַתָּה יְיָהוָה מַחְסֵי עֲלִיוֹן שְׁמֹתָ מְעוֹנָה: לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע
לֹא יִקְרַב בְּאַחֲלָה: כִּי מִלֵּאבָיו יֵצֵא לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָבֶיךָ: עַל כִּפִּים

יִשְׁאוּנֶהָ פֶּן תִּגְנוֹף בְּאֶבֶן רִגְלָהּ: עַל שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹם בְּפִיר וְתִנּוּן:
 כִּי כִי חֶשֶׁק וְאַפְלִטָהוּ אֲשַׁנְּבֵהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאַעֲנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי
 בְּצִרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאַכְבִּידֶהוּ: אֲרֹךְ יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ וְאַרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:
 אֲרֹךְ יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ וְאַרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:

מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת חֲבִית לְדָוִד: אֲרוּמָמָה יְהוָהּ כִּי דִלִיתָנִי וְלֹא
 שִׁמַּחַת אִיבִי לִי: יְהוָהּ אֱלֹהֵי שׁוּעָתִי אֱלֹהֵי וְתִרְפָּאֵנִי: יְהוָהּ
 הֶעֱלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתִנִּי מִיַּרְדֵּי בּוֹר: זָמְרוּ לִידָוִד חֲסִידָיו וְהוֹדּוּ
 לְזִכֹּר קֹדְשׁוֹ: כִּי רָנַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנּוֹ. בָּעֶרֶב יָלִין בְּכִי וּלְבַקֵּר רָנָה:
 וְאֲנִי אִמְרָתִי בִשְׁלֹוִי בַל אֲמוֹט לְעוֹלָם: יְהוָהּ בְּרִצּוֹנָהּ הֶעֱמִידָתָהּ
 לְחִרְרֵי עַז. הִסְתַּרְתָּ פָנֶיהָ חַיִּיתִי נִבְהָל: אֱלֹהֵי יְהוָהּ אֶקְרָא וְאֵל אֲדֹנָי
 אֲתַחֲנֶן: מַה בָּצַע בְּדָמִי בִרְדֹתִי אֵל שַׁחַת חַיּוֹדֵךְ עֶפֶר חַיּוֹנִיד אֲמַתְךָ:
 שִׁמַּע יְהוָהּ וְחַנּוּנִי יְהוָהּ חַיַּת עֶזֶר לִי: הִפְכָּת מִסְפְּדִי לְמַחֲוֹל לִי
 פִּתְחַת שָׁקִי וְתִאֲזַרְנִי שִׁמַּחַת: לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם יְהוָהּ
 אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹדֶךָ:

לְמַנְצָה בְּנִינּוֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחַנְּנוּ וַיְבָרְכֵנוּ. יֵאָר פָּנָיו אֶתָּנוּ.
 סֵלָה: לָדַעַת בְּאֶרֶץ דִּרְבָּה. בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים
 אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלָם: יִשְׁמְחוּ וִירְנְנוּ לְאֲמִים. כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים
 מִיֶּשֶׁר. וּלְאֲמִים בְּאֶרֶץ תִּנָּחֵם סֵלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים
 כָּלָם: אֶרֶץ נִתְּנָה יְכוּלָּה. יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים.
 וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ:

אומרים אנא בכח שש פעמים ובפעם השביעית מנגנים:

אֲנָא בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תִּתִּיר צְרוּרָה. אב"ג ית"ץ:
 נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ כְּבַבְתָּ שְׁמֶרֶם. נג"ד יכ"ש:
 בָּרַכְּם מְהֵרָה רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תָּמִיד וְנִמְלֵם. כט"ר צת"ג:

חֲסִין קָדוֹשׁ בְּרוּךְ טוֹבָה נִהַל עֲדָתְךָ.
 חק"ב מג"ע:

יְחִיד נָאֵה לְעַמְּךָ פָּנָה זֹכְרֵי קִדְשְׁךָ.
 יג"ל פז"ק:

שְׁוַעַתֵּנוּ קִבַּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת.
 שק"ו צי"ת:

בלחש – בְּרוּךְ שֵׁם בְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הֵנָּה מָה טוֹב וּמָה נָעִים שָׁכַת אֲחִים נָם
 יַחַד: בְּשָׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן וְזֶן אֲחֵרֵן
 שִׁירָד עַל פִּי מִדוֹתָיו: בְּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הָרָרִי צִיּוֹן כִּי שֵׁם
 צִוָּה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

פיוט "מעוז צור"

מַעֲוֹז צוֹר יְשׁוּעָתִי לֶךְ נָאֵה לְשִׁבְחָה. תַּכּוֹן בֵּית תַּפְלָתִי וְשֵׁם
 תּוֹדָה נִזְבַּח. לַעֲת תַּכִּין מַטְבַּח מִצָּר הַמִּנְפֶּח. אֲזִי אֶגְמֹר
 בְּשִׁיר מִזְמוֹר חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ:

רַעוֹת שְׁבַעָה נִפְשֵׁי בִּיגוֹן כַּחֲכִי פָלָה. חַיִּי מָרְרוּ בְּקוֹשֵׁי
 בְּשַׁעְבוֹד מַלְכוּת עֲגָלָה. וּבִידוֹ הַגְּדוּלָּה הוֹצִיא אֶת
 הַסִּגְלָה. חֵיל פָּרַעָה וְכָל זֶרְעוֹ יֵרְדוּ כְּאֶבֶן בַּמִּצִּילָה:

דִּבִּיר קִדְשׁוֹ הִבִּיאֵנִי וְגַם שֵׁם לֹא שָׁקַטְתִּי. וּבֹא נֹגֶשׁ וְהַגְלֵנִי.
 כִּי זָרִים עֲבַדְתִּי. וַיֵּין רַעַל מִסְכָּתִי כַּמַּעַט שַׁעֲבַרְתִּי. קֶץ
 בָּבֶל. זֶרְבָּבֶל. לֶקֶץ שְׁבַעִים נוֹשַׁעְתִּי:

כָּרוֹת קוֹמַת בְּרוּשׁ בִּקֵּשׁ אֶגְגִּי בֶן הַמִּדְתָּא. וְנִהְיְתָה לוֹ לַפָּח
 וּלְמוֹקֵשׁ לְמוֹקֵשׁ וְגֵאוֹתוֹ נִשְׁבָּתָה. רֹאשׁ יְמִינִי נִשְׁאָתָה.
 וְאוֹיֵב שְׁמוֹ מִחִיתָ. רַב בָּנָיו וְקִנְיָנָיו עַל הָעֵץ תָּלִיתָ:

יָנִיִּים נִקְבְּצוּ עָלַי אֲזֵי בִימֵי חֲשָׁמָנִים. וּפָרְצוּ חוֹמוֹת מִגְדָּלִי
 וְטָמְאוּ כָּל הַשְּׁמָנִים. וּמִנּוֹתָר קִנְקָנִים נַעֲשֶׂה נֶס
 לְשׁוֹשְׁנִים. בְּנֵי בֵּינָה יָמִי שְׁמוֹנָה קָבְעוּ שִׁיר וְרִנָּנִים:

חֲשׂוֹף זְרוּעַ קִדְשֶׁךָ וְקָרֵב קֶץ הַיְּשׁוּעָה. נָקָם נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ
 מֵאֲמָה הָרָשָׁעָה. כִּי אָרְכָּה לָנוּ הַשְּׁעָה. וְאִין קֶץ לִימֵי
 הָרָעָה. דַּחַה אֲדַמּוֹן בְּצֵל צִלְמוֹן הָקָם לָנוּ רוּעָה שְׁבָעָה:

הצנחן והזוהר הקדוש- סיפורו המופלא של צנחן צה"ל

סיפורו המופלא של צנחן צה"ל והזוהר הקדוש

סיפורו המופלא של צנחן צה"ל **יוחנן באנון**, שנפצע אנושות בצניחה לפני כ-10 שנים, ניצל בדרך נס, ובעקבותיו הפך להיות בעל תשובה.

הצנחן הרגיש השתוקקות גדולה להתקרב ליהדות וביקש עצה מרבו (הרב ניסים פרץ זצ"ל), כיצד להתקדם בדרך ה', ורבו הציע לו לקרוא "לגרוס" הרבה זוהר, כך התמיד שנים רבות הצנחן בקריאה בזוהר, למרות שלא הבין מאומה.

הצנחן לאחר מספר שנים הרגיש תסכול גדול שאינו מבין כלל הזוהר, ואינו מתקדם כביכול, עד שמתוך יאוש וצער אמיתי, התפלל ימים כלילות ובכה מרות מעומק ליבו לזכות להבנה של הזוהר, ואז ברבות הימים, התקבלו תפילותיו וארע בחייו נס מופלא גדול וגורא כך שזכה בן לילה (ללמוד בישיבתו של הרשב"י) לדעת בעל פה ולהבין את כל הזוהר הקדוש על פי תורת הסוד. לכל הדעות זה דבר מופלא וניסי, שתלמיד חכם בדרך הטבע צריך להתייגע כל חייו יום וליל יגיעות עצומות וגוראות, ואם בכלל כדי להתקרב לגובה הרוחני שזכה הצנחן.

בתוך 10 שנים מלאחר הפציעה התעלה הצנחן למדרגות רוחניות אדירות ועליונות בלימוד הזוהר ותורת הקבלה, דבר שסחף אחריו 250,000 תלמידים בלימוד הזוהר הקדוש.

לאחר שרבו נפטר (לפני כחצי שנה) חלה הצנחן לפני מספר חודשים במחלה קשה ומת מוות קליני, **התעורר וסיפר מה קרה "בישיבה של מעלה" בהיותו בין שמים לארץ, על המשפט, ועל המסרים שקיבל על תפקידו בעולם, בהפצת הזוהר הקדוש, ובחשיבות הקריאה של כל יהודי/ה 2 דקות זוהר ביום (כולל נשים וילדים), וברגעים אלה (כ"ב כסלו תשע"ג) הצנחן שוכב בבית חולים בטיפול נמרץ, כואב מחוליו, ועתה מביא את סיפורו המופלא ואת המסר לעולם.**

ועכשיו כשחנוכה עומד בפתח, אנו רואים שהצנחן יוחנן באנון, מסר נפשו להפצת הזוהר בעם ישראל ושהוא כיוחנן כהן גדול, בימי החשמונאים.

ובל נשלה את עצמינו כי אותם כוחות ס"א והטומאה של היוונים שהיו קיימים אז, לא קיימים גם היום, אלא הם קיימים מסביבנו ובתוכינו, בשמות יפים יווניים של "התרבות המערבית" "התרבות של שכל ומדע" ולא שכל אמוני לקיים את דברי חז"ל ודברי גדולי התנאים כרשב"י ומקובלים רבים אחרים שקבעו ש"רק בזכות לימוד הזוהר הקדוש יצאו עם ישראל ברחמים".

ועתה שימי חנוכה מתקרבים ובאים עלינו לטובה, קיבלנו מיוחנן הצנחן, כיוחנן מתתיהו כהן גדול, **מסר מעולם עליון, שרק בזכות קריאה של זוהר הקדוש של כל יהודי/ה, של 2 דקות ביום, נזכה לאור הגאולה עכשיו ממש, אורו של משיח.**

שִׁכָּר וְעוֹנֶשׁ ה' חֲלָקִים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידח ממנו נדח